

VAMPIRSKA AKADEMIJA

PROMRZLINA

RIŠEL MID

Prevela
Eli Gilić

Laguna

Naslov originala

Richelle Mead
FROSTBITE

Copyright © 2008 Richelle Mead

All rights reserved

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

Keti Ričardson, koja je veoma mudra

WA PROLOG

SVE UMIRE. ALI PONEŠTO ne ostaje zauvek mrtvo. Verujte mi, ja to znam.

Ovim svetom hodaju mrtvi vampiri – doslovno mrtvi. Zovu se strigoji i – ako vam već ne stvaraju košmare – verovatno će se to uskoro desiti. Snažni su, brzi i ubijaju bez milosti ili oklevanja. Besmrtni su i gotovo ih je nemoguće uništiti. Ipak, možete ih srediti na tri načina: srebrnim kocem probodenim kroz srce, odsecanjem glave i spaljivanjem. Nije lako, ali i to je bolje nego da nema izbora.

Zemljom hodaju i dobri vampiri. Moroji. Živi su i imaju neverovatno kul moć vladanja jednim od četiri elementa – zemljom, vazduhom, vodom ili vatrom. (Ovaj... bar *većina* moroja to može – ali kasnije ću reći nešto više o izuzecima.) Retko se služe magijom, što je donekle tužno jer bi ona predstavljala odlično oružje, no moroji čvrsto veruju da magiju treba koristiti samo za dobro. To je prvo pravilo njihovog društva. Moroji su uglavnom visoki, vitki i ne mogu da podnesu mnogo sunčeve svetlosti, ali imaju nadljudska čula da to nadoknade: vid, miris i sluh.

Obema vrstama vampira potrebna je krv. Pretpostavljam da su zbog toga vampiri. Međutim, moroji ne ubijaju da bi došli do krvi. Umesto toga, drže uz sebe ljude koji im dobrovoljno daju da piju male količine. Vampirski ujed oslobađa endorfine koji izazivaju zaista veliko zadovoljstvo, ali i zavisnost. Znam to iz ličnog iskustva. Te ljude nazivaju hraniteljima, ali oni su u suštini džankiji navučeni na vampirske ujede.

Ipak, držanje hranitelja u blizini bolje je od onoga što rade strigoji. Kao što možda pretpostavljate, da bi došli do krvi, oni ubijaju. Mislim da u tome uživaju. Moroj koji ubije žrtvu dok joj pije krv pretvoriće se u strigoja. Neki moroji to namerno rade – odriču se magije i morala radi besmrtnosti. Ali neko može i silom da postane strigoj. Ako strigoj popije žrtvinu krv, a zatim je natera da zauzvrat popije strigojevu krv, pa... dobijate novog strigoja. To se može desiti svima: morojima, ljudima i... dampirima.

Dampiri.

I ja sam dampir, polučovek-pulumoroj. Volim da verujem u to da imamo najbolje osobine obe vrste. Snažna sam i otporna poput ljudi. Mogu da budem na suncu koliko god hoću. Čula su mi veoma izoštrena a refleksi brzi, baš kao u moroja. Zbog toga smo većina nas, dampira, vrhunski telohranitelji. Nazivaju nas čuvarima.

Čitavog života me obučavaju da pazim moroje od strigoja. Imam gomilu posebnih časova i vežbanja na akademiji svetog Vladimira, privatnoj školi za moroje i dampire. Rukujem raznim vrstama oružja i u stanju sam da zadam nekoliko prilično opasnih šuteva. Tukla sam tipove dva puta više od sebe – i to ne samo na časovima. I zaista, uglavnom bijem samo *tipove* budući da na časovima koje pohađam ima veoma malo devojaka.

Dampiri su nasledili mnoštvo raznolikih dobrih osobina, ali jednu nisu. Ne mogu imati decu s drugim dampirima. Ne pitajte zašto. Nisam genetičar niti išta slično. Iz veza ljudi i moroja uvek se rađaju dampiri. Uostalom, tako smo i nastali. U poslednje vreme, međutim, takve veze su retkost jer se moroji drže podalje od ljudi. Zahvaljujući još jednoj čudnoj genetskoj slučajnosti, plod veza moroja i dampira jesu dampirska deca. Znam, znam – zvuči ludo. Pomislili biste da dobijaju bebe koje su tri trećine vampiri, zar ne? Jok. Poluljudi-pulumoroji.

Većina dampira rađa se iz veza moroja i dampirki. Morojke imaju isključivo morojske bebe. Moroji se uglavnom upuštaju u avanture s dampirkama, a zatim ih ostavljaju. Zbog toga postoji mnogo samohranih dampirki i sve manje njih odlazi u čuvare. Radije se posvećuju podizanju svoje dece.

Ishod toga je da samo momci i šačica devojaka postaju čuvari. Međutim, oni koji su odlučili da štite moroje veoma ozbiljno shvataju svoj posao. Dampirima su moroji potrebni kako bi mogli dalje da se razmnožavaju. Mi *moramo* da ih zaštitimo. Osim toga, to je... pa, raditi to je čast. Strigoji su zli i neprirodni. Nije u redu što love nedužne. Dampirima koji se obučavaju za čuvare to se usađuje u glavu otkako prohodaju. Strigoji su zli. Morojima je potrebna zaštita. Čuvari veruju u to. Ja verujem u to.

Više od svega na svetu želim da zaštitim jednog moroja. Najbolju drugaricu Lisu, morojsku princezu. Moroji imaju dvanaest vladajućih porodica, a ona je jedini preživeli član svoje – porodice Dragomir. Pored toga što mi je najbolja drugarica, postoji još nešto po čemu je posebna.

Sećate se da sam rekla da svi moroji vladaju jednim od četiri elemenata? Pa, ispostavilo se da Lisa vlada jednim za

koji donedavno niko nije ni znao da postoji: duhom. Godinama smo mislili da prosto ne može da razvije magijske sposobnosti, ali tada su počele da joj se događaju čudne stvari. Recimo, svi vampiri imaju sposobnost zvanu prisila, koja im omogućava da nametnu svoju volju drugima. Strigoji imaju veoma jaku sposobnost prisile. Kod moroja je ta sposobnost slabija, a uz to je i zabranjena. No, Lisina je gotovo podjednako snažna kao u strigoja. Treba samo da trepne i svi će uraditi ono što ona želi.

Nije to jedino što Lisa ume.

Već sam rekla da mrtvi ne umiru zauvek. Ovaj, i ja sam jedna od njih. Ne brinite – nisam kao strigoji, mada sam jednom umrla (što nikako ne preporučujem). Dogodilo se to u saobraćajnoj nesreći kada je automobil u kojem sam se nalazila sleteo s puta. Poginuli smo Lisini roditelji, brat i ja. Usled nastalog haosa Lisa je – i ne shvatajući – upotrebila duh kako bi me vratila. Dugo nismo razumevale šta se dogodilo. Zapravo, nismo čak ni znale da duh postoji.

Nažalost, ispostavilo se da je *jedna* osoba saznala za duh pre nas. Viktor Daškov, morojski princ na samrti, saznao je za Lisine moći i odlučio da je zaključa kako bi do kraja života postala njegov lični iscelitelj. Kada sam shvatila da je neko vreba, odlučila sam da preuzmem stvar u svoje ruke. Pobege smo iz škole i živеле među ljudima. Biti stalno u bekstvu pokazalo se zabavnim – ali i napornim za nervni sistem. Dve nam je godine polazilo za rukom da ostanemo skrivene, dok nas pre nekoliko meseci uprava akademije svetog Vladimira nije ulovila i vratila natrag.

Tada je Viktor povukao potez. Oteo je Lisu i mučio je dok nije propustila njegovom zahtevu. U međuvremenu je

preduzeo nekoliko prilično radikalnih mera – kao što je bacanje vradžbine pohotljivosti na Dmitrija, mog mentora, i mene. (Vratiću se na priču o *njemu* kasnije.) Viktor je takođe zloupotrebio to što je duh psihički oslabio Lisu. Ali to nije ni blizu onome što je uradio rođenoj ćerki Nataliji. Otišao je toliko daleko da ju je nagovorio da postane strigoj kako bi mu pomogla da pobegne. Na kraju je bila probodena kocem. Čak i kada su ga uhvatili posle toga, Viktor nije pokazao kajanje zbog onoga što je tražio od Natalije. Pomišljam da nisam mnogo propustila odrastajući bez oca.

Sada moram da štitim Lisu od strigoja i moroja. Samo nekoliko osoba iz uprave zna šta ona može da radi, ali sigurna sam da postoji još Viktora koji bi hteli da je iskoriste. Srećom, imam dopunsko oružje koje mi pomaže da je čuvam. Prilikom isceljenja posle automobilske nesreće, duh je neka-ko stvorio psihičku sponu između nas dve. Mogu da vidim i osetim ono što Lisa doživljava. (Mada... spona ima samo jednostrano dejstvo. Lisa ne može mene da „oseti“.) Spona mi pomaže da je držim na oku i da znam kada je u nevolji iako je ponekad čudno kada imaš još jednu osobu u glavi. Prilično smo sigurne da duh može da radi još mnogo toga, ali još ne znamo šta.

U međuvremenu, trudim se da budem što bolji čuvar. Zbog bekstva sam zaostala sa obukom i morala sam da imam dodatne časove kako bih nadoknadila propušteno. Najviše od svega želim da se postaram da Lisa bude bezbedna. Nažalost, dve okolnosti mi ponekad otežavaju obuku. Prva je što ponekad nepromišljeno reagujem, mada sve bolje izlazim na kraj s tim, ali kada odlepim – prvo udarim pa tek kasnije pitam koga sam udarila. A kada su ugroženi oni do kojih mi je stalo... pa, pravila mi tada ne izgledaju obavezujuće.

Drugi problem u mom životu je Dmitrij. On je ubio Nataliju i veoma je opasan. Takođe izgleda prilično dobro. Okej – bolje nego prilično dobro. Izgleda opako – toliko opako da se zaustaviš na ulici kad ne treba i onda te udari auto. Ali, kao što sam rekla, on je moj instruktor. I ima dvadeset četiri godine. Trebalo bi da to bude dovoljno da ne padnem na njega. Ali, iskreno govoreći, najvažniji razlog za to je što ćemo oboje biti Lisini čuvari kada diplomira. A ako se on i ja stalno gledamo, to znači da nećemo motriti na nju.

Nisam imala sreće da ga prebolim, a prilično sam sigurna da i on oseća isto prema meni. Delom je tako teško zato što smo oboje postali prilično uspaljeni kada nas je pogodila vradžbina pohotljivosti. Viktor je hteo da nam odvrati pažnju kada je oteo Lisu i uspeo je u tome. Bila sam spremna da izgubim nevinost, a Dmitrij je bio na ivici da mi je oduzme. U poslednjem trenutku smo razbili vradžbinu, ali ta sećanja su mi stalno u glavi i zato mi je nekad teško da se usredsredim na borilačke zahvate.

Uzgred, zovem se Rouz Hatavej. Imam sedamnaest godina, obučavam se za zaštitu i ubijanje moroja, zaljubljena sam u tipa koji mi uopšte ne odgovara i imam najbolju drugaricu koja može da poludi zbog svoje čudne magije.

Hej, niko nije rekao da je srednja škola laka.

PRVO POGLAVLJE

MISLILA SAM DA MI DAN ne može postati gori sve dok mi najbolja drugarica nije rekla da misli kako će možda poludeti. Ponovo.

„Molim... šta si rekla?“

Čučala sam u hodniku njene spavaonice, vezujući pertlu na čizmi. Podigla sam glavu i provirila kroz zamršenu tamnu kosu što mi je pala na lice. Zaspala sam posle škole i nisam se očešljala kako bih na vreme izletela napolje. Lisina platinasta kosa je, naravno, bila glatka i savršena, padala joj je preko ramena poput mladnog vela dok me je vragolasto gledala.

„Rekla sam da mislim kako lekovi više ne deluju dobro kao ranije.“

Ispravila sam se i stresla kosu s lica. „Šta to znači?“, pitala sam. Oko nas su moroji užurbano prolazili da se sastanu s prijateljima ili da odu na večeru.

„Jesi li počela...“ Spustila sam glas. „Zar ti se vraćaju moći?“

Odmahnula je glavom i videla sam joj trag kajanja u očima. „Ne... Osećam se kao da mi je magija *bliža*, ali još uvek

nedostupna. U poslednje vreme uglavnom primećujem ono drugo, znaš... Ponekad postanem depresivna. Ali nije ni *blizu* onome kako je bilo“, brzo je dodala kada mi je videla izraz lica. Pre nego što je počela da pije lekove, Lisa je umela da se nađe u raspoloženju toliko lošem da je sekla samu sebe. „Samo je prisutnija nego ranije.“

„Šta je s drugim stvarima koje su te mučile? Teskoba? Iluzorno razmišljanje?“

Lisa se nasmejala. Očigledno to nije shvatala ozbiljno poput mene. „Zvučiš kao da si čitala udžbenike psihologije.“

Zapravo ih *jesam* čitala. „Samo brinem za tebe. Ako misliš da lekovi više ne deluju, moramo reći nekome.“

„Ne, ne“, brzo je rekla. „Dobro sam, stvarno. Još deluju... mada ne kao ranije. Mislim da još nemamo razloga za strah. Naročito ti – bar ne danas.“

Uspešno je promenila temu. Pre sat vremena saznala sam da ću danas imati kvalifikacije. Ispit – zapravo, razgovor – koji svi čuvari pripravnici moraju da prođu na trećoj godini na akademiji svetog Vladimira. Propustila sam ga budući da sam se krila s Lisom prošle godine. Danas će me odvesti kod čuvara izvan internata koji će me podvrgnuti ispitu. Baš lepo što ste me obavestili na vreme, momci.

„Ne brini za mene“, ponovila je Lisa, osmehujući se. „Reći ću ti ako se pogorša.“

„Okej“, nerado sam odgovorila.

Mada sam, da bih bila sigurna, otvorila um i dozvolila sebi da je zaista osetim kroz našu psihičku sponu. Govorila je istinu. Danas je bila pribrana i zadovoljna. Nije bilo razloga za brigu. Ali u nekom dalekom delu njenog uma naslutila sam klupko mračnih, nesigurnih osećanja. Nisu je preplavila, ali bila su slična onim napadima depresije i ljutnje

od ranije. Iako tek u začetku, nisu mi se dopadala. Nisam želela da ih uopšte ima. Pokušala sam da se probijem dublje u njenu glavu kako bih bolje raspoznala njena osećanja i odjednom sam imala čudan osećaj kao da dodirujem nešto. Bilo je donekle mučno i izletela sam joj iz glave. Mali drhtaj mi je prošao telom.

„Jesi li okej?“, pitala je Lisa, mršteći se. „Odjednom izgledaš kao da ti je muka.“

„Samo sam... nervozna zbog ispita“, slagala sam. Oklevajući, ponovo sam posegnula prema sponi. Tama se potpuno raspršila. Nije ostao ni trag. Možda je ipak sve u redu s njenim lekovima. „Dobro sam.“

Pokazala je na sat. „Nećeš biti ako uskoro ne kreneš.“

„Prokletstvo“, opsovala sam. Bila je u pravu. Brzo sam je zagrlila. „Vidimo se kasnije!“

„Srećno!“, doviknula je.

Požurila sam kroz internat i zatekla svog mentora Dmitrija Belikova kako čeka pored honde pilot. Kakav smor. Pretpostavljam da bi porše bio previše za planinske puteve Montane, ali bilo bi lepo da se vozimo nekim boljim kolima.

„Znam, znam“, rekla sam čim sam videla njegov izraz lica. „Izvini što kasnim.“

Utom sam se setila da se bliži jedan od najvažnijih ispita u mom životu i odjednom sam zaboravila na Lisu i njene lekove koji možda ne deluju. Želim da je zaštitim, ali to neće imati velikog značaja ako ne uspem da završim srednju školu i zaista postanem njena čuvarica.

Dmitrij je stajao tamo, divan kao i uvek. Ogromna zgrada od opeke, visoka poput neke velike zveri pri nejasnoj svetlosti pred zoru, bacala je duge senke na nas. Sneg je počeo da pada. Gledala sam kako polako padaju lagane pahulje nalik

na kristale. Nekoliko mu je palo na tamnu kosu i odmah se istopilo.

„Ko još ide?“, pitala sam.

Slegnuo je ramenima. „Samo nas dvoje.“

Moje „veselo“ raspoloženje odmah se pretvorilo u „ushićeno“. Dmitrij i ja. Sami. U automobilu. Možda je to vredno tog ispita iznenađenja.

„Koliko je daleko?“ U sebi sam se molila da je reč o zaista dugoj vožnji. Recimo, vožnji koja bi trajala celu nedelju. I uključivala noćenje u luksuznim hotelima. Možda ćemo se zaglaviti u snežnoj mećavi i preživeti samo ako se grejemo telo uz telo.

„Pet sati.“

„O!“

Malo manje nego što sam se nadala. Ipak, i pet sati je nešto. A mogućnost zaglavlivanja u smetovima još uvek je postojala.

Ljudi bi se teško snašli na mračnim putevima pokrivenim snegom, ali za naš dampirski vid bili su šala. Zurila sam pred sebe, trudeći se da ne mislim na Dmitrijev afteršejv što je ispunio automobil čistim, oštrim mirisom zbog kojeg sam htela da se istopim. Umesto toga, pokušavala sam da se usredsredim na kvalifikacije.

Nije to nešto što se uči. Ili položiš ili ne. Poznati čuvari posećuju pripravnike na trećoj godini i sastaju se nasamo s njima kako bi pričali o posvećenosti učenika da postanu čuvari. Ne znam šta ih tačno pitaju, ali godinama kruže tračevi. Stariji čuvari procenjuju karakter i posvećenost, a neki pripravnici ne dobiju prelaznu ocenu da nastave čuvarskim putem.

„Zar nije običaj da oni dođu na akademiju?“, pitala sam Dmitrija. „Hoću reći, ne smeta mi izlet, ali zašto mi idemo kod njih?“

„Zapravo ideš kod *njega*, a ne kod *njih*.“ Dmitrij je imao blag ruski naglasak, jedino što je odavalo njegovo poreklo. Inače, bila sam prilično sigurna da govori engleski bolje od mene. „Budući da je reč o posebnom slučaju i da nam čini uslugu, mi smo ti koji odlazimo na put.“

„Ko je on?“

„Artur Šoenberg.“

Brzo sam odvrtila pogled od puta i zagledala se u Dmitrija.

„Molim?“, zapištala sam.

Artur Šoenberg je legenda. Najveći je ubica strigoja u istoriji savremenih čuvara i bio je na čelu Čuvarskog save-ta – grupe koja dodeljuje čuvare morojima i donosi odluke u ime svih nas. Konačno se penzionisao i posvetio čuvanju plemićke porodice Badika. Znala sam da je među najsposobnijima iako se povukao. Njegovi poduhvati bili su sastavni deo mog nastavnog programa.

„Zar... zar niko drugi nije bio slobodan?“, pitala sam slabim glasom.

Videla sam da Dmitrij suzdržava osmeh. „Biće u redu. Osim toga, dopadneš li se Artu, imaš sjajnu preporuku u svom dosijeu.“

Art. Dmitrij zove najopasnijeg čuvara na svetu po imenu. Naravno, i Dmitrij je prilično opasan pa to ne bi trebalo da me čudi.

U kolima je zavladao tajac. Ugrizla sam se za usnu. Odjednom sam se pitala hoću li moći da odgovorim merilima Artura Šoenberga. Ocene su mi dobre, ali bežanje i tuče mogu da bace senku na moju posvećenost u vezi sa svojim budućim pozivom.

„Biće u redu“, ponovio je Dmitrij. „Dobre stavke u tvom svedočanstvu nadmašuju loše.“

Ponekad je izgledalo kao da mi čita misli. Osmehnula sam se i odvažila da bacim pogled prema njemu. Greška. Visoko, vitko telo, što se videlo čak i dok sedi. Duboke tamne oči. Smeđa kosa do ramena vezana u rep na potiljku. Kosa poput svile. Znam jer sam prolazila prstima kroz nju kada je Viktor Daškov bacio vradžbinu pohotljivosti na nas. Uz veliko uzdržavanje, naterala sam sebe da ponovo počnem da dišem, da nekako odvratim pogled.

„Hvala, treneru“, bocnula sam ga zavalivši se natrag u sedište.

„Tu sam da pomognem“, odgovorio je. Glas mu je bio bezbrižan i opušten, što je bila retkost kada je o njemu reč. Uglavnom je bio napet i spreman za napad. Verovatno je zaključio da je bezbedan u hondi – ili bar onoliko siguran koliko može da bude u mojoj blizini. Nije samo meni bilo teško da ne obraćam pažnju na romantičnu napetost među nama.

„Znaš šta bi mi zaista pomoglo?“, pitala sam, ne gledajući ga u oči.

„Hm?“

„Ako bi isključio ovu glupu muziku i pustio nešto što je snimljeno posle pada Berlinskog zida.“

Dmitrij se nasmejao. „Ocene iz istorije su ti najgore, ali nekako znaš sve o istočnoj Evropi.“

„Hej, jurim materijal za svoje pošalice, druže.“

Još se osmehujući, prebacio je stanicu. Stanicu s kantri muzikom.

„Hej! Ne to!“, uzviknula sam.

Videla sam da je ponovo na ivici da prasne u smeh. „Biraj. Ili ovo ili ono.“

Uzdahnula sam. „Prebaci na muziku osamdesetih.“

Vratio je na prvu stanicu i prekrstila sam ruke preko grudi dok je neka grupa koja je maglovito podsećala na evropsku pevala o tome kako je video ubio radijsku zvezdu. Poželela sam da neko ubije taj radio.

Odjednom mi pet sati više nije izgledalo tako kratko.

Artur i porodica koju štiti žive u malom gradu blizu autoputa I-90, nedaleko od Bilingsa. Moroji se ne slažu u vezi s mestima za stanovanje. Neki tvrde da su najbolji veliki gradovi, budući da vampiri mogu da se stope u masi i da tako noćne aktivnosti prođu neprimećeno. Drugi moroji, poput ove porodice, očigledno se odlučuju za manje gradove, verujući da je manja mogućnost da budu primećeni ako je oko njih manje ljudi.

Ubedila sam Dmitrija da stanemo kako bismo jeli u restoranu koji radi dvadeset četiri sata. Zbog toga i zaustavljanja da natočimo gorivo, bilo je gotovo podne kada smo stigli. Kuća je izgledala kao ranč. Jednospratnica, od posivelog drveta, s velikim isturenim prozorima – zamračenim kako ne bi propuštali svetlost, naravno. Delovala je novo i bogato i, iako je bila u nedodžiji, uklapala se u moja očekivanja o izgledu kuće plemićke porodice.

Iskočila sam iz džipa i čizme su mi utonule u dva-tri centimetra dubok sneg pa zaškripale na pošljunčanom prilazu. Dan je bio vedar i tih, ako se izuzme povremeno hućanje vetra. Pošli smo prema kući stazom od rečnog kamenja što je vodila kroz prednje dvorište. Videla sam kako se Dmitrij uozbiljio, mada je i dalje bio vedar poput mene. Oboje smo kao krivci uživali u prijatnoj vožnji kolima.

Okliznula sam se na stazi pokrivenoj ledom i Dmitrij je odmah ispružio ruku da me zadrži. Imala sam čudan deža

vi. Setila sam se noći kada smo se upoznali. Tada me je spasio od sličnog pada. Bez obzira na to što je temperatura bila ispod nule, čak i kroz nepromočivu jaknu, osetila sam toplinu njegove ruke na svojoj.

„Jesi li dobro?“ Na moje zaprepašćenje, pustio mi je ruku.

„Da“, rekla sam i pogledala zaleđenu stazu. „Zar ovi ljudi nisu čuli za so?“

Našalila sam se, ali Dmitrij se odjednom ukočio u mestu. I ja sam odmah stala. Izraz lica mu je postao napet i budan. Okrenuo je glavu i pogledom pretražio široku, belu ravnicu oko nas pre nego što je ponovo pogledao kuću. Želela sam da ga pitam šta je, ali nešto u njegovom stavu govorilo mi je da treba da ćutim. Proučavao je kuću gotovo čitav minut, pa pogledao zaleđenu stazu i prilaz iza nas koji je bio pokriven čistim snegom, ako se izuzmu naše stope.

Oprezno je prišao prednjim vratima. Pošla sam za njim. Ponovo je zastao da osmotri vrata. Nisu bila otvorena, ali ni potpuno zatvorena. Izgledala su kao da su žurno zatvorena, ali ne i zaključana. Kada sam bolje pogledala, videla sam ogrebotine na ivici vrata, kao da su bila razvaljena. Blago guranje bilo bi dovoljno da se otvore. Dmitrij je nežno prešao prstima po mestu između vrata i dovratka. Dah mu je izlazio u oblacima pare. Dodirnuo je kvaku a ona se blago zadrimala, kao da je slomljena.

Konačno mi je tiho rekao: „Rouz, sačekaj me u kolima.“

„Ali, šta...“

„Idi.“

Jedna reč – ali odisala je snagom. Taj jedan jedini slog podsetio me je na onog dampira koga sam videla kako baca druge okolo i ubija strigoja. Ustuknula sam travnjakom pokrivenim snegom, ne želeći da iskušavam sreću na stazi.

Dmitrij je nepomično stajao dok nisam ušla u kola i zatvorila vrata što sam tiše mogla. Zatim je nežnim pokretom gurnuo pritivorena vrata i nestao unutra.

Goreći od radoznalosti, izbrojala sam do deset i izašla iz kola.

Znala sam da ne smem da uđem za njim, ali morala sam da saznam šta se dešava u kući. Obrasla staza i prilaz nago-veštavali su da niko nije kod kuće nekoliko dana, mada je to moglo da znači i da porodica Badika nikada ne izlazi iz kuće. Pretpostavljam da je moguće da su bili žrtve obične ljudske provale. Takođe je moguće da su otišli jer ih je nešto uplašilo – recimo, strigoji. Znam da je Dmitrijev izraz lica postao onako tmuran zbog te mogućnosti, ali to je delovalo nemoguće s Arturom Šoenbergom na dužnosti.

Stojeći na prilazu, pogledala sam nebo. Svetlost je bila slaba i vodnjikava, ali je ipak bila tu. Podne. Sunčev zenit. Strigoji ne mogu biti napolju kada sija sunce. Ne moram njih da se pribojavam, već samo Dmitrijevog besa.

Obišla sam oko desne strane kuće. Sada sam hodala po dubljem snegu – dubokom skoro trideset centimetara. Ništa više u vezi s kućom nije mi izgledalo čudno. Ledenice su visile s nadstrešnice, a zatamnjeni prozori nisu otkrivali nikakve tajne. Odjednom sam stopalom udarila o nešto i pogledala nadole. Srebrni kolac gotovo ukopan u snegu. Bio je zaboden u zemlju. Podigla sam ga i otresla sneg. Namrštila sam se. Šta srebrni kolac traži tu? Oni su vredni. Kočevi su najubojitije oružje jer njima čuvari mogu da ubiju strigoje jednim ubodom kroz srce. Kada se iskuje kolac, četiri moroja ga začaraju magijom sva četiri elementa. Još nisam naučila da se služim kocem, ali osetila sam se sigurnije kada sam ga stegla u šaci i nastavila izviđanje.

Velika vrata nalazila su se u zadnjem delu kuće i izlazila na drveni trem na kojem je verovatno bilo lepo sedeti preko leta. Ali staklo na njima bilo je slomljeno i nazubljena rupa bila je dovoljno velika da neko može lako da se provuče kroz nju. Popela sam se stepenicama, pazeći na led, znajući da ću biti u velikoj nevolji kada Dmitrij otkrije šta radim. Uprkos hladnoći, znoj mi je curio niz vrat.

Dnevna svetlost, dnevna svetlost, podsetila sam sebe. Nemam čega da se plašim.

Popela sam se na trem i zagledala se u tamno staklo. Nisam mogla da odredim šta ga je slomilo. Sneg je prolazio kroz rupu i napravio gomilicu na bledoplavom tepihu. Pritisla sam kvaku, ali vrata su bila zaključana, što nije bila prepreka s obzirom na veličinu rupe. Pazeći na oštre ivice, gurnula sam ruku kroz rupu i otključala rezu iznutra. Podjednako pažljivo sam sklonila ruku i otvorila klizna vrata. Ona su tiho zaškripala, ali ipak preglasno u jezivoj tišini.

Zakoračila sam unutra i stala u snop svetlosti koji je prodirao unutra. Oči su mi se privikle od sunca na tamu unutra. Vetar je strujao otvorenim tremom, plešući oko mene poput zavese. Bila sam u dnevnoj sobi, uobičajeno opremljenoj. Kauči. Televizor. Stolica za ljuljanje.

I telo.

Žensko. Ležala je na leđima ispred televizora, sa tamnom kosom rasutom po podu. Razrogačene oči su joj bezizražajno zurile nagore. Lice joj je bilo bledo – previše bledo čak i za moroja. Na trenutak sam pomislila da joj duga kosa pokriva i vrat, ali onda sam shvatila da je tamna smesa na njenoj koži krv – osušena krv. Grlo joj je bilo rasporeno.

Jezivi prizor bio je toliko natprirodan da isprva nisam ni shvatila šta gledam. Po stavu, moglo je da izgleda kao

da spava. Tada sam ugledala drugo telo: muškarca koji je ležao na boku, oko pola metra dalje od nje. Tepih oko njega potamneo je od krvi. Još jedno telo palo je pored kauča: sitno, poput dečjeg. Na drugoj strani sobe nalazilo se još jedno. I još jedno. Tela su bila svuda; tela i krv.

Odjednom sam shvatila razmere smrti oko sebe. Srce mi je mahnjito tuklo. Ne, ne. Nemoguće. Dan je. Loše stvari se ne dešavaju na dnevnoj svetlosti. Krik je počeo da mi se rađa u ustima, ali zaustavila ga je ruka u rukavici koja se odjednom pojavila iza mene i pokrila mi usta. Počela sam da se otimam, ali onda sam osetila Dmitrijeva afteršejv.

„Zašto nikada ne poslušas?“, pitao je. „Bila bi mrtva da su *oni* još tu.“

Nisam mogla da odgovorim kako zbog njegove ruke preko mojih usta, tako i zbog zaprepašćenja. Već sam videla smrt, ali nikada u tolikim razmerama. Prošao je gotovo minut pre nego što je Dmitrij konačno sklonio ruku. Ostao je blizu mene. Nisam htela više da gledam, ali kao da nisam mogla da odvratim pogled od prizora pred sobom. Tela svuda. Tela i krv.

Konačno sam se okrenula prema njemu. „Dan je“, prošaputala sam. „Loše stvari se ne dešavaju danju.“ Čula sam očajanje u sopstvenom glasu, kao da je devojčice molila da joj neko kaže kako je sve ovo loš san.

„Loše stvari mogu uvek da se dese“, odgovorio je. „A ovo se nije desilo preko dana. Verovatno se odigralo pre dve noći.“

Odvažila sam se da bacim pogled na tela i osetila kako mi ključa u stomaku. Dva dana. Biti mrtav dva dana, biti ubijen – a da niko na svetu ne zna da više ne postojiš. Pogledala sam telo muškarca koji je ležao blizu vrata koja vode u hodnik. Bio je visok i previše krupan za moroja. Dmitrij mora da je primetio u kom pravcu sam gledala.

„Artur Šoenberg“, rekao je.

Zurila sam u Arturov krvavi vrat. „Mrtav je“, rekla sam, kao da to nije sasvim očigledno. „Kako može da bude mrtav? Kako je strigoj mogao da ubije Artura Šoenberga?“ Nije izgledalo moguće. Ne možeš da ubiješ legendu.

Dmitrij nije odgovorio. Umesto toga me je stegao za ruku kojom sam držala kolac. Trgla sam se.

„Gde si to našla?“, pitao je. Popustila sam stisak i pustila ga da uzme kolac.

„Napolju. U zemlji.“

Podigao je kolac koji je blistao na sunčevoj svetlosti i zagledao se u njega. „To je razbilo zaštitu.“

Još sam bila ošamućena i bio mi je potreban trenutak da shvatim šta je rekao. Onda sam shvatila. Zaštita predstavlja magijske prstenove koje postavljaju moroji. Poput kočeva, prave se korišćenjem magije sva četiri elementa. Mogu ih napraviti samo moroji veoma vešti u upotrebi magije, najčešće dvoje za svaki element. Zaštita drži strigoje dalje zato što je magija puna života, a strigoji nemaju nimalo života u sebi. Ali zaštita brzo bleedi i iziskuje redovno održavanje. Većina moroja je ne koristi, ali određena mesta je održavaju. Akademija svetog Vladimira ima nekoliko prstenova zaštite.

Ovde je postojala zaštita, ali ona je razbijena kada je neko zario kolac u nju. Njihove magije su suprotstavljene i kolac je prevagnuo.

„Strigoji ne mogu da dodirnu kolac“, rekla sam. Shvatila sam da koristim mnogo rečenica s *ne mogu* i *ne*. Nije lako kada se sruše nečija čvrsta uverenja. „A nijedan moroj ili dampir ne bi to uradio.“

„Čovek bi.“

Pogledala sam ga u oči. „Ljudi ne pomažu strigojima...“ Zaustavila sam se. Eto ga opet. *Ne*. Ali bilo je jače od mene. Jedino na šta možemo računati u borbi protiv strigoja su njihova ograničenja – sunčeva svetlost, zaštita, kočevi, magija... Koristimo njihove slabosti protiv njih. Ako su drugi – ljudi – počeli da im pomažu i nisu sputani tim ograničenjima...

Dmitrijevo lice bilo je strogo, odavalo je spremnost na sve, ali videla sam blagi nagoveštaj saosećanja u njegovim tamnim očima dok je gledao kako vodim borbu u svojoj glavi.

„To sve menja, zar ne?“, upitala sam.

„Da“, odgovorio je. „Menja.“